

Vítězslav Němeček

OCHRANA LÁSKOU

Ochrana láskou

Vítězslav Němeček

OCHRANA LÁSKOU

Vítězslav Němeček

Text © 2018, Vítězslav Němeček

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, Vítězslav Němeček

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-251-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-252-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-253-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Úvod

1. První Etapa

Oko za oko!!! Zub za zub!!!

2. Další Etapa

Kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem!!!

Uhodil-li tě někdo, nastav i druhou tvář!!!

Jde to i jinak?

Ku podivuu ano!

Vraťme se k počátku našeho rozhodování...

To co potřebuje každá bytost k životu je přísun energie. A je úplně jedno v jaké formě. Tím jak přijímá potřebnou životodárnou energii se dokáže vyvíjet a také rozvíjet. Zda je to či není na úkor jiné bytosti ji mnohdy moc nezajímá. Má své potřeby pro vlastní růst. K životu momentálně potřebuje jen dvě složky, potravu a možnost přenést svůj genetický materiál. Tedy rozmnožit se. Pro tyto dva důvody jsou jakékoliv živé bytosti schopny ničit i životy kolem sebe.

Ještě před pár tisíci lety či stoletími neznamenal lidský život všeobecně žádnou hodnotu. Platilo také pravidlo pro obranu sebe sama, blízkých či majetku.

Smutné je, že mnoho bytostí se drží tohoto přežitého pravidla neustále.

Okno za oko, zub za zub

Trvalo tisíce let než mohlo lidstvo vyspět k dalšímu kroku svého duševního postojení a akceptovat svůj názor. Již nebylo nutné bezhlavě páchat pomstu či oplácet nahromaděné křivdy. Již se mohlo ze svých chyb poučit a začít je řešit jinou cestou. Ne cestou zloby a nenávisti. Je tu cesta nová, pro mnohé dost nepochopitelná.

Cesta odpuštění. Lidské bytosti s touto novou cestou velice bojují.

Trvá celá tisíciletí než se jí daří projít. A mnohé lidské bytosti nejsou stále sto jí přijmout.

Je pro ně méně bolestivé utápět se ve svých křivdách než přijmout pro své utlačovatele pocit odpuštění.

Mnoho lidí stále nechápe základní význam tak důležitého slova, které se táhne celou historií existence lidstva.

Celé generace mezi sebou bojují pro dva základní pocity.

Milovat a být milován

Toto základní slovo má v mnoha jazycích plno podob a významů.

Český jazyk má pro něj pouze jediný význam.
Tímto slovem je:

Láska

Po dobu dvou tisíce let nám byla dána možnost
poučit se z nenávisti.

Dojít k pochopení nového významu slova odpuštění
a více si uvědomovat sílu slova

Láska.

Nyní je konečně lidstvo připraveno pokročit
k dalšímu mezníku svého vývoje.

Lidský život začíná mít jinou hodnotu.

A v podvědomí většiny populace jsou nastaveny jiné
morální hodnoty než před tisíciletími.

Mnohé z nás, bez rozdílu vyznání, pohlaví či
národnosti, napadne otázka „co dále?“.

Jsme tu jen jako ty hloupé ovce na farmě zahnané
do společné ohrady?

Nebo máme možnost podívat se i za ohradu, a to znamená za hranice našeho naučeného vědění?

Každého z nás napadají myšlenky „co je dál?“

Je to vše v mém poznání? Toto je konec vývoje lidstva a lidských bytostí tak jak je známe? Ale jen málo z nás zná odpovědi.

Nebudu se zde zabývat otázkou duchovního, duševního či jiného vývoje.

Pouze naznačím možnost třetího, a to dalšího kroku ve vlastním pochopení slova

Láska.

Jak jsem již naznačil, lidstvo se vyvíjí. Překonali jsme společnými silami, někdo více či méně, úskalí chtít se mstít za jakoukoliv na nás či blízkých spáchanou křivdu. Přešli jsme období:

Oko za oko, zub za zub.

Prošli jsme trnitou cestou sebepoznání a bolestivé období odpouštění.

Kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem.

Vše se točí jenom o přijmutí a odevzdání lásky. Ale také je zde jeden opomíjený a velice důležitý faktor.

Tím je naše poznání a poučení.

Mnozí namítnou jaké poznání mám z bolesti či utrpení, kterým jsem si musel/a projít. Jako lidstvo jsme stále ještě v plenkách, a tedy i tak se chováme.

Jsme jak malé děti a ty se stále učí od rodičů.

I když to rodič myslí sebe lépe, dítě si to stejně udělá po svém a samo se přesvědčí zda dobře míněná rada je ta pravá. A zda není na obzoru i jiné cesty.

Můžeme dítěti říkat neustále do kola: „nešahej na ten sporák, nebo se spálíš!“

Co myslíte, že se stane? Dítě, i když nás má rádo, si stejně jde svoji a v tomto případě bolestivou cestou.

Šáhne si a popálí se.

Nás jako rodiče to bolí o to více, že je to naše vlastní dítě naše krev.

A takto to s námi jde celý život.

Zatím se učíme téměř vždy přes bolest.

A čím více nás to bolí, tím lépe si pamatujeme.

Je na čase začít se učit pomocí lásky a ne bolesti.

Je na čase přemýšlet nad důsledky a následky svých činů.

Nad kauzalitou života.

Jako bytosti jsme na duchovní úrovni propojeni.

Je i v tomto případě jedno jakého jste náboženství,
vyznání či barvy pleti.

Cokoliv se stane jednomu z nás je v jisté míře
spojeno i se všemi ostatními.

Pokud ublížím vědomě sousedovi ve své podstatě
ubližuji i právě sobě.

Chci se někomu pomstít?

Proč bych to tedy dělal?

Vždyť se svojí pomstou podílím na pomstě i sobě.

To je přece nelogické sám sobě si ubližovat.

Tedy pokud nejste masochisté.

Lidé, kteří se zabývají prací s aurou, čakrami,
energiemi či energetickými centry ve spojení
s lidským bytím vědí, že ve vesmíru je vše mezi
sebou propojeno.

Vždyť i vědci znají poučku o zachování energií.

„Energie nezaniká, jen mění svoji podobu.“

Vraťme se k lidem.

Lidská schránka má sedm základních čaker.

Jsou to energetická centra, kudy neustále proudí
energie do těla i mimo něj.

Každá čakra má své přesné místo a je napojena
na dané orgány, které se nachází v oblasti jejího
umístění.

Je mnoho dostupné literatury zabývající se
tématikou čaker.

Máme zde obal kolem lidské podstaty.
Tomuto energetickému obalu s několika vrstvami se
říká aura.

Je to několika jemně vrstvené aurické pole.
Jsou přístroje a techniky jak se na toto pole napojit
či jej vyfotit.

To jsou již známá a uznávaná fakta.

Jako lidstvo jsme ve vývoji, kdy již svým vnějším i
vnitřním zrakem dokážeme vnímat a interpretovat
barvy či odstíny aurických polí.

Dokážeme s nimi pracovat, a tedy brát na zřetel a
uložit si do vědomí či podvědomí jejich existenci.
Jak jsem se již zmínil máme sedm základních čaker.
Každá čakra má přesně danou svoji funkci a energii.
Jen pro upřesnění:

1. čakra se nachází mezi konečnícem a pohlavními
orgány, a má červený odstín
2. čakra se nachází dva prsty pod pupíkem, je
oranžové barvy
3. čakra se nachází dva prsty nad pupíkem a je žluté
barvy
4. čakra se nachází v oblasti hrudní kosti, také se jí
říká srdeční, má zelený odstín

5. čakra se nachází v oblasti hrtanu a říká se jí verbální, je světle modré barvy
6. čakra se nachází nad kořenem nosu a také se jí říká Třetí oko, je to čakra duševní a má tmavě modrou barvu
7. čakra se nachází v oblasti temene hlavy, říká se jí korunní, je to duchovní napojení a odstín je fialový

Ke každé čakře se připojuje dané aurické pole-tělo.
Na sedmé hladině tedy duchovní.

Skrze sedmou (korunní) čakru jsme mezi sebou propojeni.

Představme si to na příkladu vzduchu.

Kolem planety je vzdušný obal.

Ať se hneme kamkoli, neustále jsme s tímto obalem ve spojení.

Můžeme být i na samotném mořském dně a stejně se bez něj neobejdeme.

Bereme si zásoby vzduchu s sebou.

Když vyplujeme na hladinu, rádi se opět nadechneme.

Ani ve vesmíru se bez něj neobejdeme.

Naše duchovní podstata je i jako samotná životodárná tekutina – voda.

Moře je duchovní podstata, z které jsme vzešli-
odpařením.

Přesun a výběr našeho života jsou mraky.

Děšť je zrození.

Pramen, říčka a řeka je život a samotné poslání.

Řeka se po cestě k svému cíli neustále mění a
rozvíjí.

Od mládí ke stáří.

Dokud nedojde naplnění a nevrátí se tam odkud
vzešla.

Do moře – tedy díky smrti do své duchovní
podstaty.

Jak poznáme, které kapky jsou ty naše proudy z řeky
jež přitekly do moře.

Jsou společnou součástí a již nejdou oddělit.

Předají své zkušenosti z cest a rozdělí se o radosti i
starosti ze svého poznání.

Takto jsme propojeni díky sedmé (korunní) čakře
v naší základní duchovní sféře.

Naše vzájemné radosti, strasti či tužby se prolínají.

Naše informace se zde také uchovávají, a můžeme
se díky nim vyvíjet.

Veškerá tato energeticko-duchovní kaše má jednu
hlavní přísadu.

Touto přísadou v nezměrném množství a
nespočetných kombinací je láska.

Láska je mnohdy velice podceňovaná emoce.
V tomto slovu se ukrývá celá síla života.

Naučím vás, jak se bránit bez ublížení, a přitom
dojít k pochopení a rozvoji duše.

Mistři bojových umění vám sdělí tajemství
nejlepšího boje.

A to je takový souboj, který se neuskuteční.

I k tomu je potřeba hlubokého poznání.

Co se stane v případě útoku na naši podstatu, při
níž se nebudeme bránit?

Budeme manipulovatelní, a tedy ovládnutí proti
své vůli.

Pokud se začneme bránit většinou z toho nevzejde
nic dobrého.

Vždyť je známo, že násilí plodí opět násilí.

A pomsta si žádá pomstu.

To tu již bylo tisíce let.

A jak jsme zjistili, moc nám to nepomohlo.

Ve své podstatě jsme si jenom ubližovali navzájem.

Copak jsme za ta období nic nepochopili?

Namítnete, že je zde ještě cesta odpuštění, tedy
v podstatě chovat se jak ty ovce co na ně útočí vlci.

Šup do ohrádky tam je teoreticky bezpečno.

To také již není cesta.

Došli jsme dál.

Což takto útočníkovi s láskou vrátit zpět co sám posílá.

Ne proto, abychom mu ublížili či cítili nějaké zadostiučinění.

Ale pro jeho pochopení, sám na sobě svojí vlastní medicínou na duševní a duchovní rovině.

Představme si jednoho zlobivého uličníka, který se baví tím, že ze zahradní hadice silně stříká na všechny kolem jdoucí.

Každý, kdo je v jeho blízkosti, je pokropený ledovou sprchou, a to i proti své vůli.

Nepomůže nám nadávat, zlobit se, či jinak uličníkovi vyhrožovat.

Bude to dělat do té doby, dokud ho to bude bavit nebo sám neokusí vlastní medicínu.

Máme několik možností:

1. Utečeme.

Zde vyhrál uličník a naše duše je pošramocená.
(Kdo po tobě kamenem...,
kdo uteče vyhraje...)

2. Budeme s ním bojovat.

Vytáhneme vlastní hadici a snažíme se mu to oplatit.

V této chvíli se ovšem snižujeme na hranici tohoto uličníka a nejsme tedy o nic lepší.

Jaké to má poučení?

Nikdo nevyhraje.

Bude dále jen zloba a pocit křivdy. (Zub za zub...)

3. Pomsta.

Počkám si když bude na ulici bez hadice a sám jej postříkám.

V tomto případě se mi sice na chvílku uleví, ale ve své podstatě jsem horší než ten uličník.

Z toho bude pramenit jen pomsta z druhé strany.

Opět nikdo nevyhraje, a není zde ani náznak duševního či duchovního růstu.

Jsme opět na začátku naší etapy. (Oko za oko...)

4. Léčba vlastní medicínou.

Máme zde uličníka, který bezostyšně stříká hadicí kam jej napadne a na všechny strany, v lepším podání šíří paniku, strach, nenávisť.

Jeho rodič není v dosahu, aby patřičně zasáhl.

Nám nepřísluší tuto nezbednou ratolest vychovávat pohlavkem či dobře míněnou radou.